

skillelse af egentlige vejudgifter vanskelig, men man skønner, at dækningsprocenten for disse ikke vil afvige væsentligt fra det ovennævnte gennemsnit. Det er på det foreliggende grundlag vanskeligt nøje at bestemme udgiften til refusioner til byerne efter det foreslåede system, men det kan løseligt skønnes, at refusionen på grundlag af udgifterne i 1948—49 ville have udgjort fra 11 til 13 mill. kr. Under hensyn til den siden skete prisstigning kan udgiften nu måske anslås til 14—16 mill. kr.

For amtskommunernes vedkommende var vejudgiften i 1948—49 41 mill. kr., og i 1949—50 udbetaltes 29,9 mill. kr. eller 73 pct., altså lidt højere end den foreslåede refusionsprocent på 70. Udgiften for 1950—51 skønnes at ville ligge på omkring 55 mill. kr., og en refusionsprocent på 70 ville have medført en udgift på 38,5 mill. kr., eller 3,5 mill. kr. mere, end der udbetaltes i 1951—52.

På grundlag af udgifterne i 1950—51 skønnes den foreslåede refusion ialt at ville have udgjort rundt regnet 110 mill. kr. eller ca. 20 mill. kr. mere, end der udbetaltes i 1951—52. Herved er dog bortset fra, at kommuner med udstrakt vejnet, når nyordningen indføres, vil have anledning til at forøge deres vejbudget.

Til § 3.

I denne paragraf fastslås principperne for, hvilke udgifter der kan medtages ved beregning af kommunernes refusion. Det må forudsættes, at disse regler suppleres med administrative bestemmelser, ligesom ministeren må kunne afgøre tvivlstilfælde, jfr. stk. 6.

I stk. 1 bestemmes i overensstemmelse med hidtidig praksis for landkommunerne, at en række særlige anlæg ikke kan betragtes som vedrørende vejvæsenet. Navnlig i byerne kan det være vanskeligt nøje at afgrænse de udgifter, der vedrører vejenes afvanding, fra de udgifter, der tillige har betydning for spildevandsafledningen. Man foreslår derfor den regel, at udgiften til underjordisk vandafledning ikke kan overstige 5 pct. af vejudgifterne, hvilket for visse byområders vedkommende vil kunne muliggøre en mere summarisk regnskabsaflæggelse.

Med hensyn til administrationsudgifter gælder ligeledes, at det navnlig for byernes vedkommende kan være vanskeligt at udskille de administrationsudgifter, som vedrører vejvæsenet alene, hvorfor det i stk. 2 foreslås, at der summarisk kan tillægges et beløb på 5 pct. af vejudgifterne til dækning heraf. Dette bør naturligvis kun gøres, for såvidt kommunen overhovedet har administrationsudgifter vedrørende vejene, som kan

antages at gå op til dette beløb. Amtskommunerne foreslås undtaget fra ordningen, idet amtsvejvæsenets administration i almindelighed som helhed kan antages at vedrøre vejvæsenet. Forsåvidt der optages lån, hvis provenu anvendes til vejvæsenet, er der intet til hinder for, at renteudgifter, kurstab og emissionsudgifter medregnes blandt vejudgifterne.

Det må anses for en selvfølge, at vejvæsenets indtægter af enhver art må fradrages i de regnskabsmæssige vejudgifter, og dette fastslås i stk. 3. Ifølge praksis har det hidtil ikke, eller i hvert fald ikke overalt, været forlangt, at private lodsejerbidrag, f. eks. sådanne, som opkræves i henhold til vejvedtægten i sognekommuner med bymæssig bebyggelse, skulle fradrages. Rent bortset fra at en kommune, hvis sådanne bidrag ikke fradrages, vil kunne opnå en urimelig høj dækning, eventuelt mere end 100 pct., med hensyn til udgifter til veje, hvortil sådanne bidrag opkræves, må det imidlertid fremhæves, at lodsejerbidrag kun kan forlanges til vejudgifter, for såvidt disse er af særlig interesse for lodsejerne, og ikke til udgifter, som foranlediges af den almindelige motortrafik.

Tilskud af vejfondene udgik oprindeligt med 50 pct. af overslagssummen, men hele udgiftsbeløbet kunne af amts- og sognekommunerne medregnes blandt de regnskabsmæssige vejudgifter, hvorved førstnævnte i visse tilfælde har kunnet opnå mere end 100 pct. dækning. Denne praksis blev forladt under krigen, således at vejfondstilskud nu udgår med 85 pct. af overslagssummen, som til gengæld ikke kan medregnes blandt de regnskabsmæssige vejudgifter. Forsåvidt angår tilskud i henhold til beskæftigelsesloven, gælder endnu en tilsvarende regel, jfr. § 13, stk. 2, i lov nr. 169 af 30. marts 1946 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse, og ved tilskud fra den mellemkommunale refusion kan hele udgiften med fradrag af bidraget medregnes blandt de regnskabsmæssige vejudgifter. I stk. 4 foreslås, at det nu ved vejfondstilskuddene anvendte princip gøres gældende, for såvidt angår alle tilskud til vejarbejder, som ydes af eller igennem offentlige myndigheder. Når, som det er foreslået, refusionsprocentens størrelse fastsættes særskilt for hver enkelt kommune på grundlag af dennes vejudgifter, vejlængde og indbyggertal, bør kun de udgifter, der faktisk afholdes på vedkommende kommunes veje, men til gengæld også alle disse, medregnes ved refusionens beregning, uanset om der fra andre kommuner måtte